

Дъждоветъ бѣха изровили по реброто на бърдото единъ доста широкъ улей, чийто лѣвъ брѣгъ хвърляше сѣнката си по дъното му. Изъ тоя улей щѣхме да пълзимъ единъ подиръ другъ, по възможность най-тихо, за да не смутимъ турцитѣ. Единъ ще пропълзи десетина стѣпки, а останалитѣ ще пазятъ най-голѣма неподвижность. После втори ще задмине малко първия и ще се притаи. Трети ще отиде предъ втория и т. н.

И ние потеглихме нагоре по сѣнката на улея, като се настигахме и задминувахме единъ други. Азъ виждахъ, какъ човѣкъ може да се движи почти безъ участието на рѣце и нозе. За половинъ часъ едвамъ изминахме половината отъ ония стотини стѣпки, които трѣбваше да вземемъ по тоя начинъ. Сѣкашъ, цѣлата природа бѣ притаила дѣхъ заедно съ насъ. А отвреме-навреме се чуеше вече, като изподъ земята, задържанъ говоръ или задавено покашлюване отъ турцитѣ въ засада. Нервно затреперялия лакетъ или колѣно събаряше нѣкое камъче надолу и сърдцето почваше да бие до задѣхване.

Ето ни само десетина стѣпки далечъ отъ турцитѣ, почти успоредно съ тѣхъ, понеже бѣхме кривнали вдѣсно подъ върха. Стигнали до тукъ, ние забравихме всѣка предпазливостъ и се втурнахме напредъ къмъ тъмната гора, безъ да бждемъ обезпокоени отъ нѣкого.

Сутринята, както ми разказваха после, турцитѣ отъ разнитѣ засади дошли почти до бой помежду си, обвинявайки се единъ другъ въ изтърваването ни. Предполагамъ, че най-много сж крещяли ония отъ тѣхъ, който благоразумно ни дадоха пѣть.

Утрото ни завари срѣдъ гѣста букова гора, върху почти отвесна урва, далеко подъ която се виеше пѣть и шумѣше рѣка. Тамъ презъ цѣлия день залѣгвахме глада съ букови листа и жаждата съ олово...